

LBRIS

We know
books

SERIA ȘCOALA SOLOMONARILOR

Educație fatală
Ultimul absolvent
Enclavele de aur

ENCLAVELE
DE
*A treia
lecție la Școala
Solomonarilor*
AUR
✦

NAOMI NOVIK

Traducere din limba engleză de
IRINA ORNEA

ARMADA

CUPRINS

Capitolul 1. Iurta.....	5
Capitolul 2. Grădinile Londrei.....	28
Capitolul 3. Vechile ziduri.....	51
Capitolul 4. Nivelul superior.....	61
Capitolul 5. Locuri neuitate.....	90
Capitolul 6. Heathrow.....	115
Capitolul 7. New York, New York.....	126
Capitolul 8. Bârlogul răuvrăjitoarei.....	144
Capitolul 9. Sintra.....	163
Capitolul 10. Școala Solomonarilor.....	175
Capitolul 11. Rotonda.....	189
Capitolul 12. Pădurea.....	200
Capitolul 13. Bijing.....	218
Capitolul 14. Dubai.....	256
Capitolul 15. Maharashtra.....	284
Capitolul 16. Jos, în fundul puțului.....	296
Capitolul 17. Școala Solomonarilor.....	340

LIBRIS

Imprint coordonat de Marian COMAN
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Alexandru ENE
Tehnoredactor: Magda BITAY
Corector: Daniela ASAFTEI

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NOVIK, NAOMI

Enclavele de aur / Naomi Novik; trad. din lb. engleză: Irina Ornea. -

București: Armada, 2025

ISBN 978-606-43-2016-2

I. Ornea, Irina (trad.)

821.111

Naomi Novik
THE GOLDEN ENCLAVES
Copyright © 2022 by Temeraire LLC

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose
of training artificial intelligence technologies or systems.
This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Nemira, 2025, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2016-2

CAPITOLUL 1

IURTA

Ultimul lucru pe care mi l-a spus Orion, nemernic fără cusur, a fost: „El, te iubesc nespul!“ După care m-a îmbrâncit afară pe porțile Școlii Solomonarilor și am aterizat pe spate, cu o bufnitură, în paradis: luminișul înverzit și catifelat din Țara Galilor, pe care îl văzusem ultima oară în urmă cu patru ani, frasinii înfrunziți de-acum și razele soarelui jucându-se printre ramurile lor și *Mami*, Mami așteptându-mă chiar acolo. Avea brațele pline cu flori: maci pentru odihnă, anemone pentru izbândă, limba-cucului pentru uitare, zorele pentru zorii unei noi zile. Un buchet de bun-venit acasă pentru victima unei traume, menit să-mi înlătore din minte groaza și să facă loc pentru vindecare și tot tacâmul; și, în timp ce ea se apropia să-mi întindă o mână de ajutor, m-am săltat răcnind „Orion!“ și am împrăștiat tot buchetul la picioarele mele.

Cu câteva luni – eoni – în urmă, pe vremea când ne aflam încă în toiul freneticelor noastre curse cu obstacole, o fată din enclava din Milano îmi dăduse o vrajă de translocare în latină, dintre acelea rare, care pot fi lansate fără să te faci țândări. Ideea era să pot să o folosesc pentru a țopăi de colo-colo prin sala de absolvire; și cu atât mai bine dacă aş putea salva și alți oameni, cum ar fi membrii enclavei din Milano – asta-i motivul pentru care îmi dăduse gratis o vrajă care necesită cinci ani de mana. În mod normal n-o poți folosi ca să parcurgi distanțe lungi, însă timpul era, mai mult sau mai puțin, același lucru cu spațiul, iar eu mă aflasem în Școala Solomonarilor cu nici zece secunde în urmă. Aveam limpede și precis întipărit în minte coridorul, ca într-un desen arhitectural, cu tot cu însăpăimântătoarea masă de Răbdare

și cu hoarda de creaturi malefice din spatele ei revărsându-se înspre noi. Mă plasam în dreptul porților, fix unde mă aflam înainte ca Orion să-mi fi dat acel ultim brânci.

Însă vraja nu se lăsa lansată și-mi opunea rezistență, presărându-mi drumul cu tot felul de semnale de alarmă: fundătură, drum blocat de alunecări de teren. Cu toate astea, am silit-o, împoșcând-o cu mana, iar reculul lansării m-a izbit în față și m-a răsturnat de parcă aș fi intrat cu avânt într-un zid de beton. Așa că m-am ridicat la loc și am încercat din nou fix aceeași vrajă, doar ca să pic lată pentru a doua oară.

Îmi vuia capul. M-am spetit să mă ridic din nou în picioare. Mami mă ajuta să mă ridic, trăgându-mă înapoi totodată, spunându-mi ceva, încercând să mă domolească, dar eu doar am mârâit la ea: „Răbdare venea direct spre el!” și mâinile i s-au înmuiat și au alunecat de pe mine, odată cu amintirea propriei groaze.

Trecuseră deja două minute de când fusesem azvârlită afară; două minute în sala de absolvire erau o eternitate chiar și înainte să fi captușit-o eu cu toți monștrii lumii. Însă întreruperea mi-a curmat datul în mod repetat cu capul de porți. Am reflectat preț de o clipă și pe urmă am încercat invers, să folosesc o vrajă de invocare pentru a-l scoate afară pe Orion.

Majoritatea oamenilor nu reușesc să invoce ceva mai mare sau cu o voință mai mare decât cea a unui pompon de păr. Însă multele vrăji de invocare pe care le-am colecționat fără voia mea de-a lungul anilor sunt toate menite să-mi aducă una sau mai multe biete victime urlătoare, care, chipurile, ar urma să ajungă în groapa de sacrificiu pe care am omis, în mod inexplicabil, s-o sap. Dețineam o duzină de soiuri de astfel de vrăji, iar una dintre ele îți permitea, prin intermediul divinației, să treci pe cineva printr-o suprafață reflectantă, scoțându-l afară.

E deosebit de eficace dacă ai la îndemână o uriașă oglindă blestemată a pierzaniei. Din păcate, pe-a mea o lăsasem atârnată pe peretele dormitorului. Dar am pornit-o în grabă prin luminiș și am găsit o mică băltoacă între două rădăcini. În mod normal, n-ar fi fost de ajuns, însă prin mine curgeau șuvoaie nesfârșite de mana, sursa de alimentare de la absolvire era încă deschisă. Am adunat putere în spatele vrăjii și am silit băltoaca noroioasă să devină cristalină, apoi, privind-o, am strigat: „Orion! *Orion Lake!* Te chem în numele” – am aruncat în treacă

o privire înspre primele raze de soare și primul petic de cer pe care le vedeam după patru ani în care tânjiseam după ele și singurul lucru pe care l-am putut simți a fost frustrarea disperată, cauzată de faptul că nu era miezul zilei sau al nopții sau orice altceva care să-mi fie de folos – „luminii arzătoare a zilei, să mi te înfățișezi din coridoarele umbrite, ascultând numai și numai de cuvântul meu”, lucru care avea toate șansele să însemne că la sosirea aici avea să fie sub vraja mea de înrobire, dar aveam să las problema asta pentru mai *târziu*, după ce se va fi aflat *aici*...

De data asta vraja a trecut și apa s-a învolburat sub forma unui nor negru-argintiu care, încet și cu îndărătnicie, mi-a întors o imagine fantomatică, posibil să fi fost o reprezentare a lui Orion cu spatele, o siluetă de-abia conturată în beznă. În tot cazul, mi-am vârat brațul în întuneric, încercând să-l prind, și, preț de o clipă, am crezut – am fost *sigură* – că *puseseam mâna* pe el. Am fost cuprinsă de gustul unei ușurări frenetice: reușisem, îl prinsesem... Apoi am urlat, pentru că degetele mi se confundau acum în suprafața unei guri-căscate care-și direcționa întreaga foame secătuitoare înspre mine.

Fiecare părticică a corpului meu voia să dea numaidecât drumul strânsorii. Și apoi, de parcă avea cum să fie mai rău de-atât, lucrurile s-au înrăutățit, pentru că n-a mai fost doar o gură-căscată, acum erau *două*, care mă înșfăcau, fiecare din câte o parte, ca și cum Răbdare nu ar fi digerat-o încă de tot pe Tărie: un întreg secol de elevi – o masă atât de copioasă nu putea să nu dureze vreme îndelungată, iar în acest răstimp Tărie, în vreme ce era, la rândul ei, înghițită, băjbăia încercând să-și potolească propria foame.

Acolo, în sala de absolvire, îmi fusese cât se poate de limpede că nu aveam cum să ucidem toată acea monstruoasă oroare comasată, nici măcar dacă aș fi fost alimentată de mana a patru mii de elevi vii. Singurul lucru de făcut cu Răbdare era și singurul lucru de făcut cu Școala Solomonarilor: nu ne rămânea decât să le azvârlim în vid, în speranța că vor pieri pe vecie. Dar se pare că Orion nu-mi împărțisese convingerea, dat fiind că se întorsese să lupte chiar și când școala se clătina pe marginea lumii căreia el îi întorsese spatele.

Ca și cum s-ar fi gândit că Răbdare avea să iasă afară și o parte a creierașului lui tâmpit și abrutizat și-a închipuit că el, Orion, ar putea să o *împiedice* să iasă, astfel că el trebuia să rămână în urmă și să mai

facă o dată pe eroul: băiatul care înfruntă singur tsunamiul. Era singurul motiv pe care mi-l puteam imagina și ar fi fost o mare tâmpenie chiar și dacă nu m-ar fi îmbrâncit mai întâi afară prin porți, în condițiile în care, dintre noi doi, eu eram singura care se mai luptase vreodată cu o gură-căscată. Treaba asta fusese într-atât de nespuse de tâmpită, încât acum aveam nevoie să-l scot *afară*, să-l aduc *aici*, ca să pot să urlu pe îndelete la el, să-l fac să priceapă cam cât de tâmpit fusese.

M-am agățat de furia pe care o simțeam. Furia îmi permitea să continui să rezist, în ciuda putreziciunii de gură-căscată care încerca să mi se înfășoare în jurul degetelor, să-mi topească pielea și scutul protector precum un copil care încearcă să treacă de învelișul tare al unei bomboane ca să ajungă la miezul și mai dulce, care încerca să ajungă la mine ca să mă poată devora până la ultima fărâmiță, nelăsând nimic altceva în afară de doi ochi holbați și o gură care strigă.

Furie, dar și groază, pentru că avea să-i facă asta și lui *Orion*, Orion aflându-se în continuare în aceeași sală de absolvire cu ea. Așa că nu am dat drumul strânsorii. Privind țintă înspre băltoaca divinatorie, am azvârlit în ea cu moarte, ocolind umărul șters și de-abia întrezărit al lui *Orion*, lansând cea mai bună și mai rapidă vrajă mortală a mea, iar și iar, însoțită de fiecare dată de senzația unui lac de putreziciune care mi se scurge pe mâini, simțind c-o să vărs la fiecare respirație, și fiecare lansare a vrăjii *À la mort!* mi se rostogolea de pe limbă înainte să iasă, estompându-se până când sunetul respirației mele era moartea însăși. În tot acest timp am continuat să rezist, încercând să-l scot afară pe *Orion*. Chit că asta ar fi însemnat s-o scot și pe *Răbdare* afară în lume odată cu el și să împrăștii oroarea aia devoratoare pe copacii verzi ai Țării Galilor, chiar la picioarele lui *Mami*, în acel loc al păcii la care visasem în fiecare minuțel petrecut în Școala Solomonarilor. Până la urmă, tot ce aveam de făcut era s-o omor.

Ceea ce cu cinci minute în urmă mi se părea absolut imposibil, atât de imposibil, încât numai la gândul ăsta mă umfla râsul, devenise acum, când cealaltă variantă era s-o las să-l aibă pe *Orion*, doar un obstacol minor și trivial. Chiar mă pricepeam la ucis chestii. Aveam să găsesc o modalitate. Chiar începea să mi se contureze un plan în minte, mecanismul de ceas al strategiei ticăia neperturbat în străfundurile minții mele, acolo unde nu se oprise deloc după patru ani la Școala Solomonarilor.

Aveam să o înfruntăm pe *Răbdare* împreună. Eu o să iau câteva duzini de vieți odată, el o să extragă mana și o s-o redirecționeze către mine și, împreună, vom crea un cerc ucigaș nesfârșit, până când chestia aia avea să dispară în cele din urmă. O să funcționeze, o să funcționeze! Mă convinsesem. Nu am dat drumul vrăjii.

Nu i-am dat eu drumul. Am fost împinsă. Din nou.

Orion o făcuse cu mâna lui. Trebuie să fi fost el, pentru că gurile-căscate nu-ți dau drumul. Mana pe care o turnam eu în vraja de convocare venea din rezerva destinată absolvirii, încă fără fund, datorită faptului că toată lumea din școală continua să contribuie cu mana la ritualul nostru comun. Dar treaba asta n-avea nicio logică. Toți ceilalți pleaseră. Părăsiseră Școala Solomonarilor; acum își îmbrățișau părinții, povestindu-le ce făcuserăm, suspinau, își oblojeau rănile cu care se aleseseră și își sunau toți prietenii. Nu mă mai alimentau pe mine cu putere. Nu ar fi *trebuit* s-o mai facă. Toată ideea planului nostru era să rupem toate legăturile cu școala: voiam s-o înșesăm cu malefici, s-o rupem de lume și s-o lăsăm să plutească în vid, ca pe un balon al putreziciunii plin de malițiozitate zvârcolitoare, dispărând apoi în întuneric, unde-i era locul. Ceea ce se și întâmpla în momentul în care *Orion* și cu mine ne lansaserăm, într-o ultimă cursă, spre portal.

Din câte-mi puteam da seama, singurul lucru care o mai ținea ancorată în realitate eram *eu*, agățându-mă încă de firul de mana care ieșea din școală. Iar singura persoană rămasă în Școala Solomonarilor și care ar fi putut să mă alimenteze cu mana era *Orion*. *Orion*, care putea să strângă mana de la malefici atunci când îi omora. Așadar, cel puțin pe moment, trebuia să fie încă în viață, continuând să lupte; *Răbdare* nu-l hăpăise încă. Și trebuie să fi simțit cum încercam să-l trag afară, însă, în loc să se întoarcă și să mă ajute să-l trec pragul, el se îndepărta de mine, opunându-se convocării. Iar oribila și lipicioasa cavitate bucală se retrăgea, la rândul ei, de pe mâna mea. Tocmai ca și cum ar fi încercat să facă același lucru pe care-l făcuse și tatăl meu cu mulți ani în urmă: ca și cum s-ar fi întins să apuce o gură-căscată și să o îndepărteze, lăsând-o astfel să-l ia pe el, în loc s-o înhațe pe fata pe care o iubea.

Doar că fata pe care o iubea *Orion* nu era o vindecătoare bună și blândă, era o vrăjitoare a distrugerii în masă, care reușise deja, în două rânduri, să facă bucați guri-căscate, iar nătărăul ăsta prost grămadă ar fi

putut să încerce să aibă încredere că pot s-o fac din nou. Dar n-a avut. În schimb, mi-a opus rezistență, iar atunci când am încercat să-mi folosesc strânsoarea de convocare ca să-l *forțez* să vină oceanul nesfârșit de mana a fugit brusc de sub mine, de-ai fi zis că scosese dopul de la cadă.

Într-o clipă, dispozitivul de punere la comun a puterii, pe care-l aveam la mână, a devenit rece, greu și mort. Iar, în următoarea, vraja mea nebunească și extravagantă a rămas fără combustibil, bolborosind, și Orion mi-a alunecat din strânsoare, de parcă aș fi încercat să prind un pumn de ulei. Silueta lui, conturată în băltoaca divinatorie, s-a evaporat în întuneric. Eu am continuat, totuși, cu disperare să încerc să-l dibuiesc, chiar și când imaginea începea să se estompeze pe margini, iar în tot acest timp Mami stătuse ghemuită lângă mine, cu fața schimonosită de îngrijorare și teamă, iar în clipa aia m-a apucat de umeri și s-a folosit de toată greutatea corpului pentru a mă arunca cât mai departe de baltă, salvându-mi, probabil, mâna, care altminteri ar fi fost retezată de la încheietură în clipa în care s-a spulberat vraja, iar puțul nesfârșit al divinației a redevenit un centimetru de apă adunată între rădăcinile unui copac.

M-am dus de-a berbeleacul și am aterizat în genunchi, dintr-o singură mișcare fluidă, de care nici măcar n-am fost conștientă: doar mă antrenasem luni de zile pentru absolvire. M-am năpustit din nou la băltoacă, scurmând pământul cu degetele. Mami a încercat să mă cuprindă în brațe, implorându-mă cu disperare să mă opresc. Totuși, nu de asta m-am oprit. M-am oprit pentru că nu mai aveam ce să fac. Nu-mi mai rămăsese niciun strop de mana. Mami m-a cuprins din nou de după umeri, iar eu m-am întors și i-am apucat cristalul de la gât, icnind: „Te rog, te rog!” Pe chipul ei nu se citea decât disperare. O simțeam cum tânjește să mă îndepărteze, apoi însă a închis ochii pentru o clipă și, cu mâini tremurânde, și-a desfăcut lăntișorul și mi-a cedat cristalul pe jumătate plin – o cantitate de mana insuficientă pentru a învia morții ori pentru a arde orașe din temelii, dar suficientă pentru a trimite un mesaj vrăjit prin care să țip la Orion și să-i spun să-mi arunce firul înapoi și să-mi dea voie să-l ajut, să-l salvez. Doar că mesajul n-a trecut.

Am încercat iar și iar, strigându-l pe nume, până când mi s-au dus și vocea, și cristalul. Aș fi putut la fel de bine să strig în vid. Acolo unde,

probabil, ajunsese de-acum întreaga Școală a Solomonarilor. Întocmai după cum plănuiserăm noi, într-un mod atât de ingenios.

Când n-am mai avut suficientă mana ca să strig, am folosit ultimele picături ca să lansez o vrajă pentru bătăile inimii, încercând, pur și simplu, să-mi dau seama dacă mai era în viață. E o vrajă foarte ieftină, pentru că e stupid de complicată și-ți ia zece minute să o faci, astfel încât lansarea propriu-zisă produce aproape toată mana necesară. Am lansat-o de șapte ori la rând fără ca măcar să mă ridic din genunchii mei plini de noroi și am rămas ascultând foșnetul vântului printre vârfurile copacilor, sunetul făcut de păsărele, câteva oi zbierând unele către altele și susurul îndepărtat al unui pârâiaș. Nici măcar ecoul unei singure bății n-a răzbătut până la mine.

Și când, în cele din urmă, n-am mai avut mana nici măcar pentru asta, am lăsat-o pe Mami să mă ducă înapoi la iurtă și să mă bage în pat, de parcă aș fi avut din nou șase ani.

Când am făcut ochi am avut senzația acută și dureroasă că sunt într-un vis. Mă aflam în iurtă, cu ușa deschisă ca să pătrundă înăuntru aerul răcoros al nopții, iar de afară o auzeam vag pe Mami cântând, așa cum se întâmpla în cele mai agonizante vise ale mele din ultimii patru ani, alea care erau mereu curmate de o tresărire în momentul în care încercam să mă mai agăț de ele câteva minute în plus. Partea cu adevărat îngrozitoare era că de acesta nu voiam să mă agăț. M-am răsucit pe partea cealaltă și am adormit la loc.

Și, când n-am mai reușit să dorm, am rămas multă vreme întinsă pe spate în pat, holbându-mă la curbura unduitoare a tavanului. Nu m-aș fi dus la culcare dacă aș mai fi putut face ceva. Nu puteam nici măcar să fiu furioasă. Singura persoană pe care aș fi putut să fiu furioasă era Orion, dar nu mă înduram să fiu furioasă pe el. Am încercat: cum stăteam întinsă acolo, am încercat să mă gândesc la toate replicile brutale și usturătoare pe care i le-aș fi dat dacă ar fi fost acum aici. Însă, când l-am întrebat „ce-a fost în capul tău”, nu am reușit să simt furie în sinea mea. Nu simțeam decât durere.

Dar nici nu puteam să-l jelesc, pentru că *nu era mort*. Mai rău: urla în timp ce era devorat de o gură-căscată, întocmai ca Tati. Oamenilor le place să-și spună că victimele gurilor-căscate sunt moarte, pentru că

altfel e de neîndurat. Nu-ți rămâne *nimic* de făcut, așa că, atunci când cineva drag e mâncat, e ca și mort pentru tine și ai putea la fel de bine să te prefaci că s-a terminat. Însă eu știu, *știu în inima mea*, că nu mori atunci când ești mâncat de o gură-căscată. Doar mâncat, mereu, atâta timp cât acea gură-căscată face umbră pământului. Iar faptul că știam nu mă ajuta. Nu-mi rămânea nimic de făcut. Pentru că Școala Solomonarilor era, de-acum, *dusă*.

Nu mă clintisem deloc până în clipa în care, ceva mai târziu, a intrat Mami. A pus o mână de chestii zornăitoare într-un bol, adresându-i un blând „aici erai“ lui Precious, care a scos un chițait în semn de recunoștință și s-a apucat să ronțăie semințele. Nu puteam să-mi reproșez că nu mă gândisem că e și ea mică și înfometată. Era un gând foarte îndepărtat și eu eram departe de tot și de toate. Mami s-a așezat lângă patul meu pliant și mi-a pus o mână caldă și ușoară pe frunte. N-a spus nimic.

M-am luptat puțin cu ea: nu voiam să mă simt mai bine. Nu voiam să mă ridic și s-o pornesc prin lume, admitând, astfel, că era în vreun fel acceptabil ca lumea să meargă înainte. Dar zăcând acolo sub atingerea lui Mami, inimaginabil de în siguranță și de confortabil, n-am avut cum să nu mă simt prostește. Lumea mergea înainte indiferent dacă-i dădeam eu permisiunea sau nu, așa că, în cele din urmă, m-am ridicat în capul oaselor și Mami mi-a dat să beau apă dintr-o cană asimetrică, de lut, făcută de mâna ei, s-a așezat lângă mine pe pat, m-a cuprins pe după umeri și mi-a mângâiat părul. Era așa de *mică*. Întreaga iurtă era mică. În margine, ștergeam acoperișul cu creștetul chiar și așa, așezată pe pat. Aș fi putut fi afară dintr-un salt, dacă aș fi fost suficient de proastă încât să mă arunc în necunoscutul în care mă putea pândi absolut orice.

Firește că în momentul de față n-ar fi fost ceva cătuși de puțin prostesc. Nu mai eram în Școala Solomonarilor. Eliberasem elevii și în locul lor încarcerasem toți maleficii, apoi rupsesem școala de lume, lăsându-i să se roadă între ei, înghesuiți și infometăți. Așa că acum aș fi putut să dorm fără nicio grijă douăzeci de ore, să mă dezlipesc de iurta mea cu inima ușoară, aș fi putut face orice și merge în orice colț de lume pofteam. Și la fel puteau face toți ceilalți, fiecare copil pe care-l călăuzisem afară pe porțile Școlii Solomonarilor și toți copiii care nu vor fi nicio dată nevoiți să-i calce pragul.

Mai puțin Orion, cel dispărut în întuneric.

Dacă aș mai fi avut la dispoziție o cantitate suficientă de mana, m-aș fi gândit multă vreme la posibilitatea de a face ceva pentru el și aș fi continuat să mai încerc. Dar cum nu mai aveam, singura variantă pe care o puteam întrevădea era să cer ajutorul altcuiva – poate pe-al mamei lui, care era pe cale de a deveni noua Domina a enclavei din New York; să-i cer ei mana pentru a putea înfăptui ceva... Aici mă părăsea imaginația: s-o privesc în ochi, să privesc în ochi pe cineva care-l iubea pe Orion și care-și dorea ca el să se întoarcă acasă și să-i cer mana pentru a pune în practică oricare dintre acele idei care deveneau cât se poate de cretine de îndată ce trebuia să conving pe cineva să creadă în ele. Așa că am făcut singurul lucru care-mi mai rămânea de făcut: mi-am îngropat fața în mâini și am plâns.

Mama a stat *alături* de mine pe toată durata smiorcăielii, păsându-i de suferința mea fără să pretindă că o simte, la rândul ei, și fără să-și ascundă satisfacția sufletească dată de faptul că eram acasă, eram în viață, eram în siguranță. Tot corpul ei radia bucurie în univers, dar, cu toate astea, n-a încercat să mă facă să-i împărtășesc sentimentele și nici să-mi sufoce propria durere. Știa că sunt profund rănită, îi părea atât de rău și era gata să facă orice îi stătea în putere ca să mă ajute, dacă asta îmi doream. Dacă vreți să știți cum mi-a transmis toate astea fără să rostească un cuvânt, ei bine, aflați că și eu aș vrea să știu. Nu era ceva care să fi fost vreodată în puterile mele.

Când m-am oprit din plâns, s-a ridicat și mi-a făcut un ceai din frunze pe care le-a luat din șapte borcane diferite, răspândite pe rafturile ei arhipline, fierbându-le apoi cu ajutorul magiei, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal, dar acum încă nu voia să se ducă afară la foc și să mă lase singură. Întreaga iurtă s-a umplut de mirosul dulce în momentul în care a turnat apa. Mi-a dat ceașca și s-a așezat la loc, ținându-mi mâna liberă între palmele ei. Nu-mi pusesese nicio întrebare, știam că n-ar fi forțat nicio dată lucrurile, dar în tăcerea blândă așternută între noi aștepta să încep eu să-i povestesc. Să încep să jelesc cu ea ceva ce se sfârșise de-a binelea. Iar eu nu mă înduram.

Așa că, după ce mi-am băut ceaiul, am pus ceașca jos și am întrebat:

— De ce m-ai prevenit în privința lui Orion? Vocea îmi era spartă și găjăită, ca și cum mi-aș fi frecat de câteva ori interiorul gâtului cu smirghel. Din cauza asta? Ai văzut...